

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. V. De magno Athanasio, quomodo Imperatori charissimus fuerit, &
Ecclesias Aegypti obtinuerit: & de visione magni Antonii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

cenfueris, istud etiam non ignoramus. Quamobrem ne nos ex numero illorum qui veritatis doctrinam adulterant, esse videamur, religioni tuæ significamus, nos fidem eorum qui Nicææ olim congregati sunt, & probare & retinere. Etenim vocabulum in ea Synodo positum, quod quibusdam novum atque insolens videtur, consubstantialis videlicet, id cautissimam interpretationem à Patribus accepit; ut scilicet Filius ex substantia Patris genitus, & quoad substantiam Patri similis esse intelligatur. Non quo perperissio quædam in illa inenarrabili generatione cogitetur, aut nomen substantiæ juxta Gentilium usum & consuetudinem accipiatur: sed ut evertatur id quod Arius ausus erat asserere, Filium ex nihilo extitisse. Quod quidem & isti qui nuper exorti sunt Anomœi, multo audacius atque impudentius ad perniciem Ecclesiasticæ concordiæ palam prædicant. Huic autem relationi nostræ adjecimus etiam exemplum fidei illius, quæ ab iisdem Episcopis Nicææ congregatis exposita est, quam & nos suscipimus ac probamus. Et hæc quidem decreverunt Episcopi qui eo tempore Antiochiæ morabantur, fidem ab Episcopis olim Nicææ congregatis expositam, iisdem verbis, quibus scripta fuerat, Epistolæ subjicientes.

Ἐπίκλησας τὸν χαρακτῆρα, ἃ ἤτετο ἀρνη-
 μέν' ἵνα τοίνυν μὴ μὲν τῆ ἀδελφότητος
 τῶν τὰ δόγματα τ' ἀληθείας τεταχίαι
 μιζόμεθα, ἀναφέρωμεν τῆ σὴ ἐκλαθεῖται
 τῆς ἀγίας σωθ' ε τῆς ἐν νικαίᾳ ποιῶ
 ἀσπέρου συγκρηθείσης τὴν πίσιν, καὶ
 δεχόμεθα, καὶ καλέχομεν' ὅποτε καὶ τὸ
 κεν ἐκ αὐτῆ τισὶ ξένον ὄνομα, τὸ τὸ ὀμω
 φάμεν, ἀφαλῆς τέτυχκε ἀπὸ τοῖς πατέ
 σιν ἐρμηνείας, σημαίνουσι ὅτι ἐκ τῆς
 τὸ πατρὸς ὁ υἱὸς ἐγέννηθη, καὶ ὅτι
 κατ' ἐσίαν τῷ πατρί' ἔτε ἡ ὡς πάλας
 ἀπὸ τὴν ἀρρήτων γέννησιν Ἰπνοκόμενα,
 καὶ τινὰ χεῖρον ἐλλωκὴν λαμβάνει
 ὄνομα τ' ἐσίας εἰς ἀνατροπὴν ἡ ὡς
 τῶν ἀπὸ τ' ἡ ἀσεβῶς τολμηθῆ' ὡς
 ὅπε καὶ οἱ νῦν Ἰπφοκίησαντες ἀνομοί,
 φρασύτερον καὶ τολμηρότερον, ἐπιλυμ
 ἐκκλησιαστικῆς ὁμονοίας ἀναγκάτως πα
 ρησαζονται σωθ' ἀξασθῆ' ἡ τῆς ἡ
 ἀναφορὰ καὶ τὸ ἀντήραφον τῆς ἀπὸ
 σέως, τ' ἐν νικαίᾳ ἰσο τῶν συγκρηθεί
 Ἰπποκόπων τεθείσης, ἢν τινὰ καὶ ἀγαπῶ
 κατὰ μὲν ὡς ἐψηφίσαντο οἱ τότε τῆ
 χεία ἐνδημῆτες ἱερεῖς, αὐτοῖς ῥηθῆς
 τῶν ἐν νικαίᾳ συνελθόντων ἐκλεθεῖσαι
 ἰδίᾳ γραφῆ' ἰσοτάξιαις.

CAP. V.

*De magno Athanasio, quomodo imperatori
 charissimus fuerit, & Ecclesias Aegypti ob-
 tenuit: & de visione magni Antonii.*

INterea vero Athanasius Episcopus
 Alexandriae, communicato cum pau-
 cis familiaribus suis consilio, Imperatorem
 qui Christianus erat, necessario sibi vi-
 sendum esse existimavit. Itaque cum
 venisset Antiochiam, ea quæ postulabat,
 Imperatori exposuit. Alii dicunt, illum
 ab Imperatore evocatum fuisse, ut quæ
 circa religionem & rectæ fidei doctrinam
 agenda essent suggereret. Qui cum
 Ecclesiastica negotia quoad ejus fieri
 potuit, constituisset, de reditu cœpit cog-
 itare. At Euzoïus, qui Arianæ sectæ
 apud Antiochiam præsidebat, omni stu-
 dio perficere conabatur, ut Probatius
 Eunuchus eidem sectæ præfesset in urbe

Κεφ. ε.

*Περὶ τοῦ μεγάλου αθανασίου, ὡς ἐξαιρετικῶς ἀγαπητὸν βασι-
 λέϊ, ἢ τῶν ἐν αἰγύπτῳ ἐκκλησιῶν ἐπιτίμη' ἡ ἀπὸ
 ὄραματος τοῦ μεγάλου ἀντωνίου.*

ΕΝ τῆτω ἡ καὶ ἀθανάσιος ὁ τὸν ἀλέξαν-
 δρέων Ἰπνον Ἰπποκρούειαν, ἐλθὼν τὴν
 Ἰπποκρούειαν κοινωσάμενος, ἀναγκάτως
 τὸν βασιλέα χριστιανὸν ὄνα ἰδῆν' καὶ
 χροῖον εἰς ἀνιόχειαν, πρὶ ὧν ἐδῆτο,
 κρατύνει διδάσκει' οἱ ἡ φασὶν, ὅτι αὐτὸν
 βασιλεὺς τὸν ἄνδρα μετ' ἐκαλέσατο, τὰ πα
 κλέα ἀπὸ τὴν Ἰπποκρούειαν, καὶ τὴν ὄρθην
 εἰσηγησόμενον' διαθείς τε τὰ τ' ἐκκλησια
 ὡς οἶόντε ἦν, ἐφθέγγε τῆς ἐπανόδο
 τῶν ἡ ὡς ἐν ἀνιόχειᾳ ἐπίσκοπος τῆς ἀπὸ
 νικῆς ἀπέσεως, ἑσπῆδαζε ἀπὸ τῆς
 τῆς αὐτῆς δόξης ἐν ἀλεξανδρείᾳ ἀπὸ τῆς

JOVIANUS.

ἐνέχον εἰσηγησάμενων τὸ τετὸν τῶν ἀμφὶ
 τοῦ ἐυλαίου, λέκιός τις ἀλέξανδρος τὸ γένος
 πρεσβύτερος τῶν πατρῶν γεωργίᾳ χειροτον-
 θῆτων, πρὸς τὴν βασιλείᾳ καὶ βλασφημίας
 ἀθανάσιον ὡς ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐπισκοπῆς αἰ-
 γραφῆς ὑπομείναντα, καὶ πολλακίς ὑπερ-
 βίῳ οἰκῆν καθάδικα δένειν πατρῶν τῶν παρὰ
 αὐτῶν βασιλείων, διχονοίας τε παρὰ τὸ θεῖον καὶ
 παραχρῆς αἰτίων γρόμενοι, ἐδῆτο ἕτερον ἀν-
 τὶ τὴν ἀλέξανδρον ἐκκλησίαν ἐπισκοπεῖν
 ὁ βασιλεὺς, ἠδὲ γὰρ τὰς ἀθανάσιω τότε
 συμβάσας ἐπιθελάς, ὅτι ἐθελοταίς καὶ ἀπὸ
 διαβολαῖς ἀλλὰ λέκιον μὲν σὺν ἀπειλῇ,
 ἠσυχίαν ἀγειν ἐπιπέσει προβάτιον ὃ, καὶ ὅδῃ
 ἀμφὶ αὐτὸν ἐνέχεας, ὡς αἰτίες τῶν τοιαύτων
 φησὶν, σωφροσύνῃ τῶν παρὰ τὸν ὁ
 ἀθανάσιον ἐκ τῆς τότε συμβάσας τὰ μάλι-
 στα φίλον αὐτῷ γρόμενον, ἀπέσειλεν εἰς αὐ-
 γούπον, ἢ αἰετα αὐτῷ δοκοῖν, τὰς ἐκκλη-
 σίας ὅδῃ λαὸς ἀγειν κελεύσας· λέγεται
 ἦδὲ ἀγαν αὐτὸν ἦς εἶχεν ἀρετῆς ἐπανέσαι,
 οὐκ ἐνεκα ὅδῃ φροσύνης, καὶ λόγων ὡδὲ μὲν
 τῶν ὀνικαῖα σωεληλυθότων ἢ πῆσι, τὸν ἐν
 μέσῳ χρόνον πολεμηθεῖσα, ὡς ἐν τοῖς παρὰ
 ὅδῃ εἰρήνῃ, αὐτῆς ἐπὶ τῆς παρὰ τῆς ἡγεμονίας
 ὑπερβίῳ ὅδῃ εἰς μακρὰν ὃ τῆς ὁμοίας ἐμελ-
 λει περὶ τῶν ταραχῆς ὡς εἶπε γὰρ, ὅδῃ ἐπὶ
 μόνῳ τοῖς ἐπὶ κωνσταντίνῃ τῇ ἐκκλησίᾳ συμ-
 βῆσαι, πῆρας εἶχεν ἢ ἑλληνικῆς ἢ μοναχῆς
 παρὰ τῆς αἰτίας· ἀλλὰ εἰπέτο ἐπὶ τὰ μὲν ταύ-
 τα ἐπὶ ἀλέξιῳ γρόμενα λέγει γὰρ πρὸς κρα-
 τῆσαι τῶν ἐκκλησιῶν ὅδῃ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς αἰρέ-
 σιας, ἐπὶ τῇ κωνσταντίνῃ βασιλείᾳ ὄναρ ἰδὲ ἐν
 ἡλιανῶν, ἢ μόνῳ τὸ δυσασήριον λακτίζον-
 τας, καὶ τῶν ἰσθμῶν τε ἀπέσαν ἀναπέποινας ὅδῃ
 αὐτῆς παρὰ τῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὅδῃ ἐπιμύλων
 δειμάτων καθάληψεν τὴν ἐκκλησίαν παρὰ
 τῆς ἕτερον ὅδῃ ἐπανάστασις ἀλλὰ ταῦτα
 μὴ ἀψυδῶς τεθεάσας τὴν εἰρήνῃ, ἀπέδειξε
 τὰ παρὰ τῆς ὅδῃ ταῦτα γέγονε.

A Alexandria. Cumque id ab Euzoio
 suggestum fuisset, Lucius quidam ge-
 nere Alexandrinus, unus ex Presbyte-
 ris qui à Georgio fuerant ordinati, Impe-
 ratorem adiit. Et Athanasium maledi-
 ctis incessens, utpote qui toto Episcopa-
 tus sui tempore, variis de causis accusa-
 tus fuisset, & à superioribus Principibus
 sæpius damnatus esset exilio: dissen-
 sionis denique in religione ac tumultus au-
 ctor existisset, postulavit ut alter Alex-
 andrinæ Ecclesiæ Episcopus in eius lo-
 cum subrogaretur. Verum Impera-
 tor, quippe qui probe nosset infidias
 B quæ tunc fuerant Athanasio comparate,
 prolatis in eum calumniis haud qua-
 quam assensus est. Sed Lucio quidem
 interminatus, præcepit ut quiesceret.
 Probatum vero & reliquos Eunuchos
 palatii sui, hujusmodi tumultuum aucto-
 res, castigari iussit. Athanasium autem
 quem congressus iste charissimum ipsi
 reddiderat, in Ægyptum remisit: Eccle-
 sias & populos sicut ipsi optimum factu
 videretur, regere permittens. Etenim
 cum virum magnopere laudasse dicitur,
 tum ob virtutem quæ in illo inerat, tum
 ob vitæ integritatem, & prudentiam at-
 que doctrinam. Hunc in modum fides
 C Episcoporum quæ Nicææ olim fuerant
 congregati, cum aliquanto tempore, uti
 supra diximus, oppugnata fuisset, sub hoc
 Imperatore iterum superior fuit. Verum
 paulo post non dissimilem expertura
 erat perturbationem. Etenim Anto-
 nii Monachi prædictio, non in iis so-
 lum quæ Constantii principatu Ecclesiis
 contingerant, finem accepit: sed super-
 rant adhuc ea quæ Valentis temporibus
 gesta sunt. Ferunt enim regnante Con-
 stantio, priusquam Ariani Ecclesias
 obtinerent, Antonium in somnis vidisse
 mulos altari insultantes, & sacram men-
 sam evertentes: statimque prædixisse
 D futurum, ut ex adulterinis mixtisque
 dogmatibus perturbatio Ecclesiam oc-
 cuparet, & hæretici rebellionem exci-
 tarent. Sed hæc quidem verissime ab
 illo visa & prædicta fuisse, ex iis rebus
 quæ ante hoc tempus, & quæ postea fa-
 cta sunt, satis declaratum est.

